

Dániel könyve – száznyolcvanegyedik rész

Az éjféli kiáltás és Róma prófétai szerepe: az utolsó napok feltárása Dániel könyvében

Jeff Pippenger
2024-04-11

Dániel tizenegyedik fejezetében a prófécia több olyan sora található, amelyek mind a fejezet utolsó hat versével állnak összhangban. Az a szakasz, amely a negyvenedik vers történelmével esik egybe az 1989-ben kezdődő végidejétől a negyvenegyedik vers vasárnapi törvényéig, a prófécia ama része, amely az utolsó napokig lepecsételve volt. Ez Dánielnek Jézus Krisztus kijelentését kiegészítő része, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt nyer feloldást. A második vers bemutatja Trumpot, az utolsó republikánus elnököt, az utolsó elnököt, azt az elnököt, aki a hét közül való nyolcadik, és ő a leggazdagabb elnök, aki 2015-ben, jelöltségének bejelentésével kezdte felingerelni a globalistákat. A tizedik vers 1989-et azonosítja, a tizenegyedik és tizenkettedik versek pedig a 2014-ben kezdődött ukrajnai háborút azonosítják, Putyin győzelmével és az azt követő bukásával.

A tizenháromtól tizenötig terjedő versek a negyvenedik vers három csatája közül a harmadikat írják le, amely a Szovjetunió 1989-es összeomlásával kezdődik, majd az ukrán háború következik, ezt pedig a pániumi csata követi, amely a hitehagyott protestantizmus külső küzdelmét jelképezi az Egyesült Államokban a világ globalistái ellen.

A hitehagyott protestantizmus kerekedik felül, és létrehozza a hármasszövetség ama hierarchikus viszonyát, amely a hamarosan eljövendő vasárnaptörvény által valósul meg. A fenevad a katolicizmus, és ő a három hatalom feje, akit Jézabelként és számos más jelkép által ábrázol a prófécia. Ő az a parázna asszony, aki uralkodik a fenevad fölött, és rajta ül.

A hamis próféta az Egyesült Államok, amelyet férje, Aháb képvisel, aki a sárkány tízszeres királyságának feje. A pániumi csata Kr. e. 200-ban a globalizmus és a hitehagyott protestantizmus közötti külső küzdelmet példázza. A belső küzdelmet a Kr. e. 167-ben történt felkelés jeleníti meg, amelyet a templom Kr. e. 164-ben történt újbóli felszentelése követett, amint arról a Hanukka megemlékezik; ezt pedig a Kr. e. 161-től Kr. e. 158-ig tartó időszak követte, amely annak előképe, amikor az Egyesült Államok felállítja a katolicizmus egyház és állam közötti uniójának képét, amint azt a „szövetség” jelképezi.

A tizenharmadik versben Uriah Smith arról tájékoztat bennünket, hogy tizennégy évvel a rafiai csata után Ptolemaiosz „mértéktelenség és kicsapongás következtében meghalt, és fia, Ptolemaiosz Epiphanész követte őt, aki akkor négy- vagy ötéves gyermek volt. Antiokhosz ugyanebben az időben, miután elfojtotta a lázadást királyságában, és a keleti részeket uralma alá hajtotta, majd megszilárdította azok engedelmességét, készen állt bármiféle vállalkozásra, amikor a fiatal Epiphanész Egyiptom trónjára lépett.” Miután Putyin rövid életű győzelme véget ér, Trump készen fog állni arra, hogy elbánjon Egyiptom új csecsemő királyával. Mielőtt ezt megtenné, „elfojt egy

lázacást” az Egyesült Államokon belül.

Amikor Trumpot megválasztják, olyan törvényeket fog életbe léptetni, amelyeket az 1798-as Idegen- és Lázítási Törvények előképeztek, továbbá fel fogja függeszteni a „habeas corpus” jogát, miként azt az első republikánus elnök is tette a polgárháborúra válaszul. Cselekedeteit szintén előképezték Grant elnök intézkedései, amikor a Ku Klux Klannal szemben lépett fel, valamint F. D. Rooseveltté, amikor a második világháború idején bebörtönözte a japánokat és másokat, továbbá az ifjabb George Bush Patriot Actje.

Ő, miként Seleucus is, leveri majd a lázacást az Egyesült Államokban, majd tekintetét Egyiptom „gyermekkirálya” felé fordítja. Ennek során szövetségre lép Macedóniai Fülöppel, mert Smith feljegyzi: „Ugyanebben az időben Fülöp, Macedónia királya, szövetségre lépett Antiochusszal, hogy felosszák egymás között Ptolemaiosz uralmát, s mindegyikük azt a részt szándékozott magához venni, amely hozzá a legközelebb esett, és számára a legalkalmasabb volt. Itt a déli király elleni olyan felkelésről volt szó, amely elegendő volt a prófécia beteljesítéséhez, és kétségkívül éppen azoknak az eseményeknek felelt meg, amelyeket a prófécia szándékoltt.”

Trump szilárd szövetséget fog kialakítani a NATO nemzeteivel (az Egyesült Nemzetekkel), hogy foglalkozzanak Oroszországgal, valamint Putyin bukása következményeinek rendezésével járó bonyolult kérdésekkel. Abban az időben a tizenegyedik vers szerint, valamint Smith magyarázata alapján, „egy új hatalom lép színre”. A pápaság közben fog járni Oroszország és csatlós államai védelmében a NATO és az Egyesült Államok hatalmával szemben, vagy ahogyan Smith magyarázata idézi: „Róma szólt; és Szíria és Macedónia hamarosan változást tapasztalt álmuk képében. A rómaiak beavatkoztak Egyiptom ifjú királyának érdekében, elhatározva, hogy meg kell őt védeni az Antiochosz és Philipposz által kitervelt romlástól. Ez Kr. e. 200-ban történt, és a rómaiak egyik első jelentős beavatkozása volt Szíria és Egyiptom ügyeibe.”

Róma, Tírusz paráznája, ekkor kezdi énekelni dalait, és paráznaságot űzni a föld királyaival, még mielőtt azok a királyok — alig két verssel később — teljes engedelmességre jutnának vele szemben. Ugyanebben az időben zajlott a paniumi csata. A Kr. e. 200. év azt jelöli, amikor Tírusz paráznája énekelni kezd, és ezt Oroszország védelmével kapcsolatban teszi, amelynek felosztásáról az Egyesült Államok és az Egyesült Nemzetek Szervezete éppen most egyezett meg kölcsönös előnyük érdekében. A parázna mindkettő fölött győzedelmeskedik, de ekkor következik be Paniumnak a „csatája”, és az Egyesült Államok győzedelmeskedik az Egyesült Nemzetek Szervezete fölött.

Szimbolikusan, harminchárom évvel később az Egyesült Államokban kezdődik a módíni lázacás. Szimbolikusan, három évvel azt követően létrejön az úgynevezett protestantizmus és az alkotmányos köztársaság újraszentalése, amelyet Hanuka jelképez. Szimbolikusan, három évvel azután kezdődik az a korszak, amelyet a zsidók Rómával kötött szövetsége ábrázol.

A végső mozzanatok gyors lefolyásúak lesznek, ezért a versekben negyvennyolc év által jelképezett történelem gyors események sorozatát írja le, amelyről a prófécia kifejezetten azt azonosítja, hogy 1989-ben, a vég idején kezdődik, ezt követi a tizenegyedik és tizenkettedik versek második csatája 2014-ben, majd 2015, amikor Trump bejelentette elnökjelöltségét, és ezzel

megkezdte a globalizmust felkavaró prófétai munkáját. Mihelyt Trump megkezdte a már folyamatban lévő polgárháború elfojtásának munkáját, megkísérel majd szövetségre lépni az Egyesült Nemzetekkel (NATO—II. Philipposz makedón király), és Róma énekelni kezd. A megkísérelt szövetség a két erő közötti felsőbbbségért vívott küzdelemmé válik, amelyet a pániumi csata jelképez.

Panium tehát a tizenharmadik vers útjelzője, ahol kezdetüket veszik azok a végső, gyors mozgások, amelyek megelőzik a vasárnaptörvényt. Valamennyi próféta többet szólt a világ végéről, mint arról az időről, amelyben élt, és Jézus természetesen minden próféta között a legnagyobb volt. Közvetlenül a kereszt előtt, amely a vasárnaptörvény előképe, s amelyet a tizenhatodik vers ábrázol, Jézus tanítványaival Paniumba ment. Az ott töltött ideje és az ott adott tanításai összhangban állnak a hamarosan bekövetkező paniumi csatával. A történelem folyamán Paniumnak több neve is volt, és Krisztus idejében Panium neve Caesarea Philippi volt.

„Jézus és tanítványai ekkorra már megérkeztek Caesarea Filippi környékének egyik városába. Galilea határain túl voltak, egy olyan vidéken, ahol a bálványimádás uralkodott. Itt a tanítványok kikerültek a judaizmus irányító befolyása alól, és közelebbi érintkezésbe jutottak a pogány istentisztelettel. Körülöttük a babonaság olyan formái mutatkoztak meg, amelyek a világ minden részén léteztek. Jézus azt kívánta, hogy e dolgok látványa ráébressze őket a pogányok iránti felelősségükre. E vidéken való tartózkodása alatt arra törekedett, hogy visszavonuljon a nép tanításától, és teljesebb mértékben tanítványainak szentelje magát.”

„El akarta nekik mondani a szenvedést, amely reá várt. De előbb egyedül félrevonult, és azért imádkozott, hogy szívük felkészüljön szavai befogadására. Mikor ismét hozzájuk csatlakozott, nem közölte azonnal azt, amit közölni kívánt velük. Mielőtt ezt megtette volna, alkalmat adott nekik arra, hogy vallást tegyenek a belé vetett hitükről, hogy megerősödjének az előttük álló próbatételre. Megkérdezte: „Kinek mondanak engem, az Emberfiát, az emberek?”

Szomorúan a tanítványok kénytelenek voltak elismerni, hogy Izráel nem ismerte fel Messiását. Voltak ugyan egyesek, akik, látva az Ő csodáit, Dávid Fiának vallották Őt. A sokaság, amely Betszaidánál tápláltatott, Izráel királyává akarta kikiáltani Őt. Sokan készek voltak arra, hogy prófétának fogadják el; de nem hitték, hogy Ő a Messiás.

Jézus ekkor egy második kérdést tett fel, amely magukra a tanítványokra vonatkozott: „Ti pedig kinek mondotok engem?” Péter így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”

„Kezdetől fogva Péter hitt abban, hogy Jézus a Messiás. Sokan mások, akiket Keresztelő János prédikálása meggyőzött, és akik elfogadták Krisztust, kételkedni kezdtek János küldetésében, amikor börtönbe vetették és halálra adták; most pedig abban is kételkedtek, hogy Jézus az a Messiás, akire oly régóta vártak. A tanítványok közül is sokan, akik buzgón várták, hogy Jézus elfoglalja helyét Dávid trónján, elhagyták Őt, amikor felismerték, hogy nincs ilyen szándéka. Péter és társai azonban nem fordultak el hűségüktől. Azok ingatag magatartása, akik tegnap magasztaltak, ma pedig kárhoztattak, nem rendítette meg a Megváltó igaz követőjének hitét. Péter kijelentette: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Nem várta meg, hogy királyi dicsőség koronázza meg Urát, hanem megaláztatásában is elfogadta Őt.”

„Péter kifejezésre juttatta a tizenkettő hitét. A tanítványok azonban még mindig távol voltak Krisztus küldetésének megértésétől. A papok és főemberek ellenségeskedése és félremagyarázása, noha nem tudta őket Krisztustól elfordítani, mégis nagy zavarba ejtette őket. Nem látták világosan az utat maguk előtt. Korábbi neveltetésük befolyása, a rabbik tanítása, a hagyomány hatalma még mindig útját állta az igazság meglátásának. Időről időre Jézustól a világosság drága sugarai ragyogtak rájuk, mégis gyakran olyanok voltak, mint akik árnyak között tapogatóznak. Ezen a napon azonban, mielőtt hitük nagy próbájával szemtől szembe kerültek volna, a Szentlélek erővel szállt rájuk. Rövid időre szemük elfordult a „láthatóktól”, hogy a „láthatatlanokra” tekintsenek. 2Korinthus 4:18. Emberi mivoltának leple alatt felismerték az Isten Fia dicsőségét.”

„Jézus pedig felelvén, monda neki: Boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.”

„Az az igazság, amelyet Péter megvallott, a hívő ember hitének alapja. Ez az, amit maga Krisztus örök életnek nyilvánított. Ennek az ismeretnek a birtoklása azonban semmiképpen sem adott alapot az önfelmagasztalásra. Nem a maga bölcsessége vagy jósága által nyilatkoztatott ki ez Péternek. Az emberiség önmagától soha nem juthat el az isteni dolgok ismeretére. „Magasabb az az égnél; mit cselekedhetsz? mélyebb a seolnál; mit tudhatsz?” Jób 11:8. Egyedül a fiúság Lelke jelentheti ki nekünk Isten mélységeit, amelyeket „szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg sem gondolt”. „Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Isten mélységeit is.” 1 Korinthus 2:9, 10. „Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz;” és az a tény, hogy Péter felismerte Krisztus dicsőségét, annak bizonyítéka volt, hogy „Istentől tanított” ember volt. Zsoltárok 25:14; János 6:45. Ó, valóban, „boldog vagy, Simon, Jónának fia: mert nem test és vér jelentette ki ezt néked.”

„Jézus így folytatta: »Én pedig azt mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta.« A Péter szó jelentése: kő — gördülő kő. Péter nem az a kőszikla volt, amelyre az egyház alapított. A pokol kapui erőt is vettek rajta, amikor átkozódással és esküdözéssel megtagadta Urát. Az egyház arra az Egyre építettett, aki felett a pokol kapui nem vehettek erőt.”

„A Megváltó eljövetele előtt évszázadokkal Mózes már rámutatott Izráel üdvösségének Sziklájára. A zsoltáros így énekelt: „erősségemnek kősziklája.” Ézsaiás ezt írta: „Így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ teszek le alapul, egy megpróbált követ, drága szegletkövet, szilárd alapot.” 5Mózes 32:4; Zsoltárok 62:7; Ézsaiás 28:16. Maga Péter is, ihletés által írva, Jézusra alkalmazza ezt a próféciát. Ezt mondja: „Ha ugyan megízleltétek, hogy kegyelmes az Úr: akihez járulva, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, Istennél azonban kiválasztott és drága, ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá.” 1Péter 2:3–5, R. V.

„Más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” 1 Korinthus 3:11. „Ezen a kősziklán” – mondta Jézus – „építem fel az én egyházamat.” Isten és az egész mennyei értelem jelenlétében, a pokol láthatatlan serege jelenlétében Krisztus az élő Kősziklára alapította egyházát. Az a Kőszikla Ő maga – az Ő saját teste, amely értünk

megtöretett és összezúzatott. Az e fundamentumra épített egyházon a pokol kapui sem vesznek diadalmat.

„Mily gyengének látszott az egyház, amikor Krisztus e szavakat mondta! Csupán egy maroknyi hívő volt, akik ellen a démonok és a gonosz emberek minden hatalma irányulni fog; Krisztus követőinek mégsem kellett félniük. Erejük Kősziklájára építve nem dönthették meg őket.

„Hat ezer éven át a hit Krisztusra épült. Hat ezer éven át a sátáni harag árvizei és viharai ostromolták üdvösségünk Szikláját; de az rendíthetetlenül áll.

„Péter kifejezte azt az igazságot, amely az egyház hitének alapja, és Jézus most őt tisztelte meg mint a hívők egész testületének képviselőjét. Ezt mondta: „Neked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit feloldasz a földön, a mennyben is oldva lesz.””

„A mennyek országának kulcsai” Krisztus szavai. A Szentírás minden szava az övé, és ezek itt mind befoglaltatnak. Ezeknek a szavaknak hatalmuk van megnyitni és bezárni a mennyet. Kijelentik azokat a feltételeket, amelyek alapján az emberek befogadtatnak vagy elvettetnek. Ezért azoknak a munkája, akik Isten ígését hirdetik, vagy életnek illata életre, vagy halálnak illata halálra. Az övék olyan küldetés, amelyet örökkévaló következmények súlya terhel.

„Az Üdvözítő nem bízta az evangélium munkáját kizárólag Péterre. Később, megismételve a Péterhez intézett szavakat, azokat közvetlenül az egyházra alkalmazta. És lényegében ugyanez hangzott el a tizenkettőhöz is mint a hívők közösségének képviselőihez. Ha Jézus bármiféle különleges hatalmat ruházott volna az egyik tanítványra a többiek fölé, nem találnánk őket oly gyakran azon vetélkedni, hogy ki a legnagyobb. Alávetették volna magukat Mesterük akaratának, és tiszteletben részesítették volna azt, akit Ő kiválasztott.”

„Ahelyett, hogy valakit fejüknek nevezett volna ki, Krisztus ezt mondta a tanítványoknak: „Ti pedig ne hívassátok magatokat mesternek”; „se tanítóknak ne hívassátok magatokat: mert egy a ti Tanítók, a Krisztus.” Máté 23:8, 10.

„Minden férfi feje a Krisztus.” Isten, aki mindent a Megváltó lábai alá vetett, „őt tette mindenek fölött az egyház fejévé, amely az ő teste, teljessége annak, aki mindeneket betölt mindenekkel.” 1Korinthus 11:3; Efezus 1:22, 23. Az egyház Krisztusra mint fundamentumára épül; Krisztusnak mint fejének engedelmeskednie kell. Nem embertől kell függenie, sem embernek kell irányítania. Sokan azt állítják, hogy az egyházban viselt bizalmi tisztség felhatalmazza őket arra, hogy megszabják, mások mit higgyenek és mit cselekedjenek. Ezt az igényt Isten nem szentesíti. A Megváltó kijelenti: „Mindnyájan testvérek vagytok.” Mindnyájan ki vagyunk téve a kísértésnek, és hajlamosak vagyunk a tévedésre. Egyetlen véges lényre sem támaszkodhatunk útmutatásért. A hit sziklája Krisztus élő jelenléte az egyházban. Erre a leggyengébb is támaszkodhat, és akik magukat a legerősebbnek gondolják, a leggyengébbnek bizonyulnak, ha Krisztust nem teszik erejüké. „Átkozott az a férfi, aki emberben bíz, és testbe helyezi erejét.” Az Úr „a Kőszikla, cselekedete tökéletes.” „Boldogok mindazok, akik őbenne bíznak.” Jeremiás 17:5; 5Mózes 32:4; Zsoltárok 2:12.

„Péter hitvallása után Jézus megparancsolta a tanítványoknak, hogy senkinek se mondják el, hogy Ő a Krisztus. Ezt a parancsot az írástudók és a farizeusok elszánt ellenállása miatt adta. Sőt mi több, a népnek, sőt még a tanítványoknak is annyira hamis felfogásuk volt a Messiásról, hogy a róla szóló nyilvános kijelentés semmiféle igaz képet nem adott volna nekik jelleméről vagy munkájáról. Ő azonban napról napra úgy nyilatkozta ki magát előttük, mint a Megváltó, és ily módon kívánta eljuttatni őket ahhoz, hogy Őt mint Messiást igazán megértsék.”

„A tanítványok még mindig azt várták, hogy Krisztus földi fejedelemként uralkodjék. Jóllehet oly sokáig palástolta szándékát, azt hitték, hogy nem marad mindvégig szegénységben és ismeretlenségben; közel volt az idő, amikor megalapítja országát. Arra a gondolatra azonban, hogy a papok és rabbik gyűlölete soha nem lesz legyőzve, hogy Krisztust saját nemzete elveti, csalónak ítéli, és gonosztevőként keresztre feszíti — ilyesmit a tanítványok soha nem feltételeztek. Ám a sötétség hatalmának órája közeledett, és Jézusnak fel kellett tárnia tanítványai előtt az előttük álló küzdelmet. Szomorú volt, amikor előre tekintett a megpróbáltatásra.” Jézus élete, 411–415.

Dániel 11. fejezetének tizenhatodik verse az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényt jelképezi. Közvetlenül ama „földrengés” órája előtt azok a jelöltek, akik a száznegyvennégyezer közé törekednek tartozni, felébrednek álmukból. Ami felébreszti őket, az egy prófétai üzenet. Ezen a ponton két osztály nyilvánul meg, és amint azt a tíz szűzről szóló példázat szemlélteti, az egyik osztálynak van olaj a korsóiban, a másik osztálynak pedig nincs. Dániel 11. fejezetének tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő versei nemcsak azt a prófétai történelmet jelképezik, amely megelőzi a vasárnaptörvényt, hanem azt az „üzenetet” is, amely a tíz szűzről szóló példázat összefüggésében az az „olaj”, amellyel a bölcsek rendelkezni fognak annak érdekében, hogy elnyerjék Isten pecsétjét, és a nagy földrengés órájában zászlóként felemeltessenek. Ezek az írások immár valamennyi írás tetőpontjához érkeztek, mert az e versekben ábrázolt üzenet az az aranyolaj, amely a két aranycsövön át ömlik alá.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Mindaddig, amíg azok, akik az igazságot vallják, a Sátánt szolgálják, pokoli árnyéka elzárja előlük az Istenről és a mennyről alkotott látásukat. Olyanok lesznek, mint akik elveszítették első szeretetüket. Nem képesek szemlélni az örökkévaló valóságokat. Amit Isten elkészített számunkra, azt Zakariás könyvének 3. és 4. fejezete, valamint a 4:12–14 versek ábrázolják: „És felelék másodszor is, és mondék néki: Mik azok a két olajfaág, amelyek a két aranycsövön át kiöntik magukból az aranyolajat? És felele nékem, és mondá: Nem tudod-e, mik ezek? És mondék: Nem, Uram. Akkor mondá: Ezek ama két felkentek, akik az egész föld Urának szolgálnak.””

„Az Úr bővelkedik erőforrásokban. Nincs hiánya eszközökben. Azért gyülekeznek körülöttünk sötét árnyak, mert hitünk fogyatékos, földiesek vagyunk, olcsó beszédet folytatunk, és hitetlenségünk társalgásunkban nyilvánul meg. Krisztus sem szóban, sem jellemében nincs kinyilatkoztatva úgy, mint aki mindenestől fogva kíváncsi, és tízezer közül is a legkiválóbb. Amikor a lélek megelégszik azzal, hogy magát hiábavalóságra emelje, az Úr Lelke keveset

tehet érte. Rövidlátó látásunk az árnyékot szemléli, de nem képes meglátni a dicsőséget azon túl. Az angyalok tartják vissza a négy szelet, amelyeket egy haragos ló jelképez, amely ki akar törni, és az egész föld színén végigszágulni, útjában pusztulást és halált hordozva.”

„Aludjunk-e az örökkévaló világ legszélén? Legyünk-e tompák, hidegek és holtak? Ó, bárcsak egyházainkban ott volna Isten Lelke és lehelete, amelyet az Ő népébe lehel, hogy talpra álljanak és éljenek. Meg kell látnunk, hogy az út keskeny, és a kapu szoros. Ám amikor átmegyünk a szoros kapun, annak tágassága határtalan.” Manuscript Releases, 20. kötet, 217.

„A felkentek, akik az egész föld Uránál állnak, azt a tisztséget töltik be, amely egykor Sátánnak adatott mint oltalmazó kérubnak. A trónját körülvevő szent lények által az Úr szüntelen összeköttetést tart fenn a föld lakóival. Az aranyolaj azt a kegyelmet jelképezi, amellyel Isten a hívők lámpásait ellátja, hogy ne pislákoljanak és ne aludjanak ki. Ha ez a szent olaj nem ömlene a mennyből Isten Lelkének üzeneteiben, a gonosz erői teljes uralmat gyakorolnának az emberek fölött.”

„Istent gyalázzuk meg, amikor nem fogadjuk el azokat a közléseket, amelyeket Ő küld nekünk. Így visszautasítjuk az aranyolajat, amelyet lelkünkbe akarna önteni, hogy az továbbadassék a sötétségben levőknek. Amikor felhangzik a kiáltás: „Ímé, jön a vőlegény; menjetek ki elébe”, azok, akik nem kapták meg a szent olajat, akik nem ápolták szívükben Krisztus kegyelmét, a balga szüzekhez hasonlóan azt fogják tapasztalni, hogy nincsenek készen Uruk fogadására. Nincs meg bennük az erő ahhoz, hogy az olajat megszerezzék, és életük romba dől. De ha Isten Szentlelkét kérjük, ha így könyörgünk, miként Mózes: „Mutasd meg nekem a te dicsőségedet”, Isten szeretete kitölteti a szívünkbe. Az aranycsöveken keresztül az aranyolaj közöltetik velünk. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura.” Az Igazság Napjának fényes sugarait befogadva Isten gyermekei világítanak a világban, mint világosságok.” Review and Herald, 1897. július 20.